

—η αρνητική για τον ίδιο — παρέμβαση, και δη από τον κ. Διαμαντόπουλο, τότε Έλληνα πρέσβη στην Αυστραλία. «Είχε κάνει διαμαρτυρία ότι δημόσιος υπάλληλος ων, έκανε διαμαρτυρία ενάντια φίλων χώρας, εννοώντας την Ελλάδα της χούντας». Φακέλωμα κανονικό εν ολίγοις.

«Ήταν όντως παλληκαρία» συνεχίζει. «Τα χρόνια εκείνα που εγώ έκασα από τη δουλειά μου, είχα δυο μικρά παιδιά, είχα δάνειο για το σπίτι και διακινδύνευα να χάσω τα πάντα απλά και μόνο επειδή ήμουν αριστερός. Δεν φυλακιστήκαμε βέβαια, ούτε μας εξόρισαν στη ξερονήσια. Άλλα περάσαμε και εμείς τα βάσανα μας». Ο κ. Σαρέλας θυμάται την περίπτωση ενός παλιού συναγωνιστή, του μακαρίτη πλέον Τέλη Κωστούλα, ο οποίος γεννήθηκε στην Νότια Αφρική. «Ήταν από τα μεγαλύτερα στελέχη του προοδευτικού κινήματος, ο οποίος είχε έρθει εδώ χωρίς διαβατήριο. Άρα δεν μπορούσε να πάει εδώ. Στην Ελλάδα δεν έπαρνε γιατί δεν είχε γεννηθεί εκεί, εδώ δεν του δίνανε επειδή ήταν αριστερός, με αποτέλεσμα να μπη μπορεί να πάει πουθενά. Ταξίδεψε για πρώτη φορά στην Ελλάδα το 1975».

ΟΙ «ΦΙΛΟΙ» ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ ΝΩΡΙΣ

Συνεχίζω να... τοικλώ προκειμένου να κάνω πιο ενδιαφέρουσα την συνένευξη. Ρωτώ λοιπόν για τους συντρόφους εκείνους που κάποιαν στην πορεία, στρέφονται πιν προσοχή σε εκείνους που καπιπλεύτηκαν πιν συμμετοχή τους στην Νεολαία Λαμπράκη, προκειμένου να αναρριχθούν στην κορυφή της παροικίας και όχι μόνο. Υπάρχει κάποια πίκρα εκ μέρους τους; Και πάλι ο κ. Σαρέλας είναι ο πρώτος που αντιδρά. «Μάλλον ανθρώπινο είναι» επηγά. «Ειδικά στο προοδευτικό κίνημα δεν υπάρχει εισιτήριο διαρκείας. Ο καθένας δίνει τις δικές του εξειδίσεις: είτε ανταποκρίνεται, είτε όχι. Κάποιοι σταματάνε στην πρώτη στάση, κάποιοι άλλοι στην επόμενη. Δεν είναι ελληνικό φαινόμενο, αλλά παγκόσμιο».

«Σάββα, αυτοί χώροι είναι γεμάτοι καιροσκόπους» ξεκαθαρίζει από την πλευρά της η κα Άννα Ιωαννίδη. «Και πάρα πολλοί που είχαν μια ευχέρεια και ευαίσθητη ραχοκοκαλιά, σκαρφαλώσανε. Χρησιμοποίησαν όλο αυτό τον κόσμο, όλο αυτό το κίνημα και όλους αυτούς τους αγώνες και αναρ-

ρικήθηκαν. Μην ξενάμε όμως ότι η πορεία ενός ανθρώπου καθορίζεται μέχρι το τέλος της ζωής του. Προσωπικά μέσα από τις εμπειρίες που έχω, δεν χρίζω κανένα ως προοδευτικό. Η για να το πω διαφορετικά: μπένα προ του τέλους μακάριζε! Και εμείς οι ίδιοι όμως θα έπρεπε να είμαστε πιο ενήμεροι, πιο έξυπνοι για να προφυλάξουμε το κίνημα από τέτοιους καιροσκόπους. Γιατί είναι επικίνδυνοι: αποπροσανατολίζουν το κοινό και κάνουν πολύ ζημιά. Όμως είναι και αυτός είναι ένας ανθρώπινος παράγοντας. Τον λόγο παίρνει ο κ. Γεράσιμος Λυμπεράτος: «Εκείνο που θέλω να τονίσω είναι πως η Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη δεν ήταν πολιτικό κόμμα. Ήταν ένα κίνημα το οποίο γεννήθηκε κάτω από ορισμένες συνθήκες στην Ελλάδα και επεκάθηκε και εδώ στην Αυστραλία, πάλι κάτω από κάποιες συγκεκριμένες συνθήκες. Τώρα όσον αφορά το ερώτημα σου, δεν πρέπει να ξενάμε πως μιλάμε για μια εθελοντική οργάνωση. Κάποιοι βρίσκουν δυσκολίες, κάποιοι δεν είχαν τον απαραίτητο χρόνο να αφιερώσουν και αποχώρησαν. Δεν έχει σημασία αυτό. Σημασία έχει ποιοι έμειναν. Και αυτοί θα πάρουν τα εύσημα. Εκείνο που έχει σημασία είναι αυτοί που μένουν να δίνουν αγώνα. Στην περίπτωση μας μιλάμε για πολύ καλό αγώνα αφού ήταν ταξικός και αντιμπεριαλιστικός. Δεν ήταν ξεκομμένο από την ζωή του αριστερού κόμματος ή του κουμουνιστικού που τότε ζούσε στην παρανομία. Όλα ήταν συνδεδεμένα και όσοι άντεξαν και κρατήθηκαν μέχρι το τέλος, ήταν για μένα οι ήρωες».

«Το ευτύχημα είναι ότι στην περίπτωση της Νεολαίας Λαμπράκη στην συντριπτική μας πλειοψηφία μείναμε στο προοδευτικό κίνημα» συμπληρώνει ο κ. Σαρέλας. «Στελέχωσαν τις κοινότητες, τον Ατταλαντα και λοιπά. Μπορεί για λίγα χρόνια να μην είχαμε επαφές, όμως δεν καθήκαμε και το κυριότερο δεν περάσαμε τον φράκτη». Ισως ένα από τα κυριότερα επιτεύγματα της οργάνωσης είναι η επίδραση που είχε σε ένα αρκετά

ΣΟΥ ΘΛΙΒΕΡΗ ΚΑΙ ΠΕΝΙ ΚΩΣΤΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΤΙΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΤΟΥΣ ΩΣ ΤΑ ΠΙΤΣΙΚΑΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

«Θα ήμασταν 8 ή 9 ετών τότε. Στον Ατταλαντα πηγαίναμε από μικρά παιδιά» θυμάται η Σου Θλιβέρη, για να συμπληρώσει η Πένη Κώστα: «Πηγαίναμε εκεί από τα 5 έτη μας. Γνωριστήκαμε με πολλά άτομα μέσα από τον Ατταλαντα και το χορευτικό του συγκρότημα, πολλοί εκ των οποίων παραμένουν φίλοι μας μέχρι σήμερα».

Όπως εξηγεί η κα Θλιβέρη, ο Ατταλαντας τότε ήταν το σημείο αναφοράς όλης της παροικίας, με την κα Κώστα ουσιαστικά να καρακτηρίζει τον σύλλογο ως την «οικογένεια μας. Δεν είχαμε παππούδες και γιαγιάδες. Αυτή ήταν την οικογένεια μας».

Τα μαθήματα που πήραν από την συνεχία παρουσία τους στον σύλλογο υπήρχαν όχι μόνο πολλά και ποικιλόμορφα, αλλά συνεχίζουν μέχρι και σήμερα να καθορίζουν τον τρόπο με τον οποίο τα νεαρά τότε κορπούσουλα αντιμετωπίζουν ακόμη την ζωή. «Αυτές οι αρχές που πήραμε, αυτές οι αρχές που οι γονείς μας ήθελαν να μας μεταδώσουν, παραμένουν έντονες μέχρι και σήμερα» δηλώνει η κα Κώστα, με την νοοταλγία για τις μέρες εκείνες της παιδικής τους αθωόπτας αλλά και πρώτης μύποτης στη πολυσύνθετα προβλήματα της ζωής να αντικαποπρίζονται με έντονο τρόπο στο πρόσωπο τόσο της ίδιας, όσο και της συνοδούπορου της. «Εκεί μάθαμε να χορεύουμε ελληνικούς χορούς, εκεί μάθαμε να λέμε ποίματα». «Εκεί μάθαμε την Ελληνική μας κουλτούρα, την γλώσσα μας» συμπληρώνει η κα Θλιβέρη. «Εκεί μάθαμε πάνω, μουσική, τραγούδια, θέατρο...»

«Όπου υπήρχε εκδήλωση» συνεχίζει η κα Κώστα, «χορεύαμε, κάναμε παρουσιάσεις και τα λοιπά. Αυτό που μου έχει μείνει είναι οι εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, όταν έβαζαν έμάς τα μικρά παιδιά ντυμένα με ελληνική παραδοσιακή στολή και ήμασταν πρώτοι στις παρελάσεις. Οι εκδηλώσεις που διοργάνωνε ο σύλλογος για τον εορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς έχουν αποτυπωθεί με έντονα χρώματα στην μνήμη και της κα Θλιβέρη: «η Πρωτομαγιά ήταν πιο σημαντική απ' όλες τις εκδηλώσεις. Ήμασταν πολύ περήφανοι με το Ζ επάνω στα μπλουζάκια μας». Μια από τις πιο έντονες αναμνήσεις που είχε σε Σου Θλιβέρη αφορά την συμμετοχή της ως εκπρόσωπος του Ατταλαντα στο 12o Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεόπτας που έγινε το 1985 στην Μόσχα. «Έλαβα μέρος μαζί με την Τζέν Σπένς ως αντιπρόσωπος της Νεολαίας του Ατταλαντα» θυμάται καρακτηριστικά. «Στο συνέδριο υπήρχαν εκπρόσωποι από διάφορες άλλες οργανώσεις από όλη την Αυστραλία αλλά και από όλο τον κόσμο»> Για την ίδια η εμπειρία αυτή ήταν κάπι εφάμιλλο με το αίσθημα που νιώθουν οι αθλητές στους Ολυμπιακούς αγώνες: «Ήταν κάπι το απίστευτο! Αφού να φανταστείς στην έναρξη του συνεδρίου παρελάσαμε μέσα στο Ολυμπιακό στάδιο της Μόσχας!»

Έχοντας πλέον μεγαλώσει οι δύο φίλες έχουν επιπεδώσει πλήρως την σημασία των όσων έχουν αποκομίσει από την πορεία τους της ζωής μας που δεν πρόκειται ποτέ να φύγει από μέσα μας» λέει καρακτηριστικά η κα Κώστα. «Είναι οι ρίζες μας, είναι αυτό που ζίσαμε, είναι αυτό που θα μεταδώσουμε και στα δικά μας παιδιά, τα οποία δυστυχώ δεν έχουν ούτε τον χώρο, ούτε την ευκαιρία να ζίσουν εκδηλώσεις με τόσο έντονο τρόπο όπως τις τότε εκδηλώσεις. Αυτό μας στεναχώρει λίγο, αλλά προσπαθούμε και πάντα ποτεύουμε πως αυτές οι αρχές θα μας συνδεδύουν σε όλη μας την ζωή.»

